

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **Bobrava, spol. s r.o.**, IČO: 469 03 089, se sídlem Modřice, Brněnská 536, zast. Mgr. Markem Novotným, advokátem v Brně, Panská 397/2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014 č.j. 355/560/14 12502/ENV/14, sp. zn. OV 6/14,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 23. 6. 2014 č.j. 355/560/14 12502/ENV/14, sp. zn. OV 6/14, (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále „*ČIŽP*“ nebo „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 30. 12. 2013 č.j. ČIŽP/47/OOV/SR01/1205677.011/13/BVY (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že pokuta uložená prvostupňovým rozhodnutím podle ust. § 125c odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vodní zákon*“), byla snížena na 20 000,- Kč a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím, jehož zrušení žalobce rovněž navrhuje, správní orgán prvního stupně shledal, že se žalovaný dopustil správního deliktu podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona tím, že v průběhu roku 2011 nedovoleně vypustil odpadní vody z čistírny odpadních vod (ČOV) Bobrava v k.ú. Modřice do vod povrchových – toku Bobrava, a to v rozporu s příslušným povolením k vypouštění odpadních vod, a dále tím, že

nedodržel podmínky pravidelného odebírání vzorků vypouštěné odpadní vody 1 x za tři měsíce, když mezi druhým a třetím odběrem uplynuly čtyři a půl měsíce, což správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako porušení ust. § 8 odst. 1 písm. c) a § 38 odst. 3 vodního zákona.

Žalobce uvádí, že postup žalovaného byl nezákonný jednak proto, že žalovaný vadně změnil předmět řízení, když předmět řízení byl v oznámení ČIŽP o pokračování správního řízení ze dne 17. 10. 2013 č.j. ČIŽP/47/OOV/SR01/1205677.008/13/BVY (dále jen „*oznámení o pokračování správního řízení*“), vymezen jinak než v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 7. 2012 č.j. ČIŽP/47/OOV/SR01/1205677.001/12/BVY (dále jen „*oznámení o zahájení správního řízení*“). V tomto směru žalobce odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2013 č.j. 2569/560/12 a má za to, že v případě skutku popsaného jako „nedodržení podmínky pravidelného odebírání vzorků vypouštěné odpadní vody 1 x za 3 měsíce, neboť mezi druhým a třetím odběrem uplynuly 4 a půl měsíce“ se jedná o zcela nový skutek. ČIŽP tak místo změny právní kvalifikace skutku fakticky provedla záměnu skutku za jiný, aniž by řízení o jednom zastavila a o druhém zahájila. Tento skutek byl navíc podle žalobce vymezen v oznámení o pokračování správního řízení neurčitě, neboť v něm chybělo jakékoli časové upřesnění. Dále žalobce má za to, že žalovaný měl rozhodnout o všech skutečích popsaných v oznámení o zahájení řízení; u skutků, u nichž by dospěl k závěru, že je žalobce nespáchal, popř. že se tyto skutky nestaly, pak měl zastavit řízení.

Další žalobní námitku tvoří tvrzení žalobce, že skutek „nedodržení podmínky pravidelného odebírání vzorků vypouštěné odpadní vody 1 x za 3 měsíce, když mezi druhým a třetím odběrem uplynuly 4 a půl měsíce“ byl v době vydání napadeného rozhodnutí v souladu s ust. § 125l odst. 4 vodního zákona již prekludovaný. K prekluzi je přitom správní orgán povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Pochybení postupu žalovaného v souvislosti se skutkem „nedodržení podmínky pravidelného odebírání vzorků vypouštěné odpadní vody 1 x za 3 měsíce, když mezi druhým a třetím odběrem uplynuly 4 a půl měsíce“ spatřuje žalobce také v tom, že skutek popsaný žalovaným se vůbec nestal. Podle názoru žalobce je četnost odběru vzorků stanovenou povolením k vypouštění odpadních vod třeba vykládat ve smyslu přílohy č. 4 nařízení vlády č. 61/2003 Sb., podle níž je minimální četnost odběru vzorků stanovena jako 4 x ročně; tuto četnost žalobce přitom dodržel.

Dále žalobce uvádí, že nařízení vlády č. 61/2003 Sb. (již) neobsahuje maximální limitní hodnotu pro ukazatel znečištění N-NH_4^+ u kategorie čistíček odpadních vod < 500 EO. Dle názoru žalobce měla být použita právní úprava účinná v době vydání napadeného rozhodnutí, neboť tato byla pro žalobce příznivější.

Dále žalobce uvádí, že uložená pokuta je neadekvátní ve srovnání poměru pokuty nově uložené žalovaným a pokutou původně uloženou správním orgánem prvního stupně a poměrem poklesu míry překročení hodnoty „m“ z 58 % na 27 %.

Závěrem žalobce uvádí, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazy, když při odběru vzorků dne 8. 9. 2011 nedocházelo k vypouštění odpadních vod, pouze k manuálnímu uvolnění velmi malého množství odpadní vody. Na druhou stranu žalovaný neprovedl důkazy svědčící ve prospěch žalobce, konkrétně odběry vzorků provedené v roce 2012. Jeden vzorek (resp. zápis o něm) přitom měl být podle spisové dokumentace ještě v průběhu správního řízení skartován, což je nepřipustné.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že v průběhu správního řízení byl s ohledem na zásadu „v pochybnostech ve prospěch pokutovaného“ počet vzorků překračujících stanovené limity snížen o dva. Rozhodující však je, že i nadále byla skutková podstata správního deliktu zachována, počet porušení pak měl vliv pouze na výši uložené sankce. Podle názoru žalovaného tak nemělo být řízení týkající se těchto dvou vzorků zastaveno. Dále žalovaný k této žalobní námitce uvádí, že právní kvalifikace jednání žalobce zůstala po celou dobu správního řízení nezměněna, žalobce byl pokutován za porušení povinností podle § 8 odst. 1 písm. c) a § 38 odst. 3 vodního zákona. V oznámení o pokračování správního řízení byla pouze tato kvalifikace upřesněna.

K další žalobní námitce žalovaný uvádí, že četnost provádění vzorků byla žalobci stanovena rozhodnutím Okresního úřadu Brno-venkov ze dne 5. 6. 2002, č.j. ŽP 2263/2002-Hd, změněného rozhodnutím Městského úřadu Šlapanice ze dne 3. 11. 2009, č.j. OŽP/42752-09/5854-2009/SKR (dále jen „povolení k nakládání s vodami“), a sice na 1 x za tři měsíce. Žalovaný však zcela zjevně tuto četnost nedodržel, když mezi druhým a třetím odběrem uplynula doba 4,5 měsíců.

Dále žalovaný uvádí, že limitní hodnoty ukazatele N-NH_4^+ byly žalobci uloženy povolením k nakládání s vodami. Pokud měl žalobce za to, že limity stanovené v tomto povolení byly stanoveny nezákonně, měl možnost se proti těmto limitům bránit. To však neučinil. Limity stanovené v povolení k nakládání s vodami jsou tak pro žalobce závazné. Žalovaný k této námitce též uvádí, že znečištění z čističky odpadních vod Bobrava není zanedbatelné, neboť koncentrace vypouštění ukazatele N-NH_4^+ překračovala limitní hodnotu „m“ o 27 %.

K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že je přiměřená, neboť činí pouze 0,4 % maximální možné výše; jakákoli nižší sankce by byla bagatelní a neplnila by svůj účel.

Ani poslední žalobní námitka není podle žalovaného důvodná, neboť odběry vzorků byly prováděny v souladu s právními předpisy akreditovanou laboratoří. Dále žalovaný uvádí, že v roce 2012 byly v souladu s objednávkou správního orgánu prvního stupně provedeny dva vzorky. Vzorek, který byl skartován, nebyl proveden v souladu s objednávkou správního orgánu prvního stupně (byl odebrán jiný typ vzorku), proto není založen ve správním spisu. S ohledem na skutečnost, že skartovaný vzorek byl vzorek jiných než odpadních vod, neměl a ani nemohl mít jakoukoli relevanci k probíhajícímu správnímu řízení.

Závěrem žalovaný připomíná, že odpovědnost za správní delikt je odpovědností objektivní, a proto žalobce odpovídá za způsobený následek, bez ohledu na zavinění. Žalovaný tak navrhuje zamítnutí žaloby.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž však nad rámec podané žaloby neuvedl žádné nové skutečnosti.

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že v přezkumném řízení není potřeba

doplňovat pro nadbytečnost důkazní řízení, jestliže navržené listiny jsou součástí správního spisu a jestliže tak je možno vyjít z dokazování učiněného ve správním řízení.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako oprávněný dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 téhož zákona v rozporu s povolením k nakládání s vodami.

Podle ust. § 125l odst. 4 vodního zákona zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy byl spáchán.

Nejprve se soud zabýval první žalobní námitkou, tedy námitkou, že žalovaný v průběhu správního řízení nezákonně změnil předmět řízení a rozhodl i o skutku, ohledně kterého správní řízení nebylo zahájeno.

Z oznámení o zahájení správního řízení vyplývá, že řízení bylo zahájeno pro skutky, kdy v prvním případě se jedná o skutek popsáný slovy „v průběhu roku 2011 (žalobce – pozn. soudu) nedovoleně vypustil odpadní vody z ČOV Bobrava v k.ú. Modřice do vod povrchových – toku Bobrava v rozporu s povolením k vypouštění odpadních vod ... spočívající v

- překročení hodnoty „m“ u ukazatele znečištění NL v 1 vzorku ze dne 8. 9. 2011,
- překročení hodnoty „m“ u ukazatele znečištění N – NH_4^+ ve 2 vzorcích ze dne 21. 4. 2011 a 8. 9. 2011“.

Ve druhém případě je delikt ní jednání popsáno tak, že žalobce „v roce 2011 neprováděl kontrolní odběry odpadní vody vypouštěné z ČOV Bobrava v k.ú. Modřice tak, jak je stanoveno v povolení ...“.

V oznámení o pokračování správního řízení byly skutky delikt ní jednání zúženy takto: „Konkrétní porušení a jeho rozsah je však třeba oproti skutečnostem uvedeným v oznámení o zahájení tohoto správního řízení změnit ... předmětem tohoto správního řízení jsou tedy nadále tyto skutky:

- překročení hodnoty „m“ u ukazatele znečištění N – NH_4^+ v 1 vzorku ze dne 8. 9. 2011“
- nedodržení podmínky pravidelného odbírání vzorků vypouštěné odpadní vody 1 x za tři měsíce, neboť mezi druhým a třetím odběrem uplynuly 4 a půl měsíce.“

Prvostupňovým rozhodnutím pak bylo rozhodnuto – shodně s vymezením učiněným v oznámení o pokračování správního řízení – jednak o skutku, kterého se žalobce dopustil tím, že „v průběhu roku 2011 nedovoleně vypustil odpadní vody z ČOV Bobrava v k.ú. Modřice do vod povrchových – toku Bobrava v rozporu s povolením“ a že pokutu dostal za správní delikt spočívající v „překročení hodnoty „m“ u ukazatele znečištění N – NH_4^+ v 1 vzorku ze dne 8. 9. 2011“ a v „nedodržení podmínky pravidelného odbírání vzorků vypouštěné odpadní vody 1 x za 3 měsíce, neboť mezi druhým a třetím odběrem uplynuly 4 a půl měsíce“.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 14. 3. 2011 č.j. 2 Afs 91/2009-149 a judikaturu v něm citovanou), k níž nemá městský soud dále co dodávat a z níž vychází, „je nutno dbát na to, aby byl postihovaný skutek popsán

v maximální možné míře jednoznačně co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání (je-li to z povahy věci možné), tedy tak, aby byla zaručena jeho distinkce od jiných jednání“. Mezi takto vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci, pak musí existovat podle cit. rozsudku Nejvyššího správního soudu alespoň v podstatných rysech soulad. Pro posouzení, zda tento soulad existuje, nelze určit jednotné pravidlo; tuto otázku je nutno posuzovat vždy individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzované věci. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že „na rozdíl od skutkového vymezení stíhaného jednání, kde lze v průběhu řízení připustit (jak již bylo výše naznačeno) jen jeho určitá upřesnění či zúžení, změně právní kvalifikace takového jednání principiálně nic nebrání“.

V projednávaném případě je zcela evidentní, že mezi skutky tak, jak byly popsány v oznámení o zahájení správního řízení, a mezi skutky popsány v oznámení o pokračování správního řízení a ve výroku prvostupňového rozhodnutí existuje soulad v podstatných rysech. Skutky, ohledně nichž bylo zahájeno správní řízení, a skutky, o nichž bylo v tomto správním řízení rozhodnuto, jsou tedy shodné.

V případě prvního skutku, tedy v případě nepovoleného vypouštění odpadních vod do vod povrchových, je zcela zjevné, že se jedná o týž skutek, neboť jsou tyto v oznámení o zahájení správního řízení i v prvostupňovém rozhodnutí popsány identicky. Městský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že správní orgán prvního stupně měl rozhodnout o zastavení řízení v případech vzorků, u nichž neshledal pochybení žalobce. V daném případě je rozhodné, že se žalobce správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona dopustil, a to svým jednáním dne 8. 9. 2011. Pokud by správní orgán shledal deliktními i ostatní jednání popsána v oznámení o zahájení správního řízení, žalobce by se tím nedopustil více správních deliktů, ale dílčími útoky by žalobce ve svém souhrnu naplnil skutkovou podstatu téhož správního deliktu. Proto žalovaný nemohl zastavit řízení o těchto dílčích „útocích“, u nichž nedospěl k závěru, že tato jednání byla deliktními. Lze proto shrnout, že žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, když tyto dílčí útoky pouze „vypustil“ ze skutkové věty prvostupňového rozhodnutí, ale řízení o nich nezastavil.

Podle městského soudu je zachována totožnost skutku i v případě druhém, tedy v případě nakládání s odpadními vodami v rozporu s povolením k nakládání s vodami. Žalobce má pravdu v tom, že tento skutek nebyl v oznámení o zahájení správního řízení a v prvostupňovém rozhodnutí popsán identicky. Jak však bylo uvedeno výše, identický popis není nezbytně nutný, postačuje pouze soulad mezi oběma vymezeními, a to alespoň v podstatných rysech. Z oznámení o zahájení správního řízení je přitom zřejmé, že žalobci bylo vytýkáno (resp. správní řízení bylo zahájeno proto), že neprováděl kontrolní odběry tak, jak mu bylo uloženo povolením k nakládání s vodami. Prvostupňovým rozhodnutím pak bylo upřesněno, že žalobce neprováděl kontroly v souladu s povolením k nakládání s vodami, když mezi druhým a třetím odběrem uplynula doba 4,5 měsíců. Podle městského soudu je zcela evidentní, že v obou případech bylo žalobci vytýkáno totéž jednání, kdy pouze v průběhu správního řízení došlo k upřesnění skutkových zjištění, která správní orgán z logiky věci nemohl mít v době zahájení správního řízení k dispozici, a proto se skutková věta mírně pozměnila, avšak totožnost skutku byla zachována.

Zároveň se soud neztotožnil s tvrzením žalobce, že skutek vymezený v oznámení o zahájení správního řízení nebyl vymezen dostatečně konkrétně. Je nesporné, že postihovaný

skutek musí vždy být popsán dostatečně určitě, aby byla zaručena distinkce od jiných jednání a aby bylo zaručeno právo na obhajobu stíhaného. Na druhou stranu je z logiky věci zřejmé, že skutek popsáný v oznámení o zahájení správního řízení nemusí být vždy popsán natolik určitě, jak je vyžadováno pro popis skutku v meritorním rozhodnutí. V oznámení o zahájení správního řízení byl skutek vymezen časově (v roce 2011), místně (ČOV Bobrava v k.ú. Modřice) i věcně (neprovádění kontrolních měření v souladu s povolením k nakládání s odpady). Toto vymezení je dostatečné tak, aby popsané jednání bylo odlišitelné od jednání jiných a zároveň nenarušilo právo žalobce na obhajobu, tedy je dostatečně určité.

Co se týče žalobní námitky, že se správní delikt popsáný jako „nedodržení podmínky pravidelného odebírání vzorků vypouštěné odpadní vody 1x za 3 měsíce, když mezi druhým a třetím odběrem uplynuly 4 a půl měsíce“ vůbec nestal, protože žalobce měl povinnost odebírat vzorky nejméně 4x ročně, ani tuto námitku městský soud neshledal důvodnou.

Povinnost odebírat vzorky v četnosti minimálně 1x za 3 měsíce byla žalobci uložena povolením k nakládání s vodami. Toto povolení je individuální správní akt, který je pro jeho adresáty (tedy žalobce) závazný. Z tohoto vyplývá, že žalobce byl povinen respektovat příkazy uložené mu tímto správním aktem, konkrétně příkaz odebírat vzorky v četnosti min. 1x za 3 měsíce. Tento příkaz žalobce zcela evidentně nedodržel, a tím se dopustil správního deliktu podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, neboť nakládal s odpadními vodami v rozporu s povolením k nakládání s vodami.

Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že nařízení vlády č. 61/2003 Sb. obsahuje četnost jinou. Žalobce měl možnost požádat o změnu povolení k nakládání s vodami podle ust. § 12 odst. 2 zákona o vodách a povinnost odebírat vzorky v četnosti uvedené v povolení tak změnit, to však neučinil. Opět platí závěr popsáný výše, že žalobce byl povolením k nakládání s vodami a povinnostmi v něm stanovenými vázán. V této souvislosti soud též připomíná § 2 odst. 4 nařízení č. 143/2012 Sb., podle kterého se minimální roční četnost odběrů vzorků a typy vzorků řídí povolením k vypouštění odpadních vod a teprve v případě, kdy tato četnost není stanovena, se podpůrně řídí přílohou č. 3 tohoto nařízení.

Obdobná je situace u ukazatele N-NH_4^+ , kdy zákaz překročit tento ukazatel byl žalobci opět uložen povolením k nakládání s vodami, přičemž správní orgán, který povolení k nakládání s vodami vydal, byl k uložení této povinnosti oprávněn. Pokud žalobce měl za to, že je povinnost sledovat dodržovat daný ukazatel již nadbytečná, měl požádat o změnu povolení k nakládání s vodami, nikoli se prostě rozhodnout, že nebude podmínky stanovené v povolení dodržovat, protože je to zbytečné. V daném případě tedy nejde o případnou povinnost správního orgánu aplikovat v řízení o správních deliktech právní úpravu, která je pro postihovaného příznivější, ale jde o povinnost žalobce dodržovat podmínky stanovené v povolení k nakládání s vodami.

S ohledem na shora uvedené závěry, tedy závěr, že řízení o skutku „nedodržení podmínky pravidelného odebírání vzorků vypouštěné odpadní vody 1x za 3 měsíce, když mezi druhým a třetím odběrem uplynuly 4 a půl měsíce“ bylo řádně zahájeno oznámením o zahájení správního řízení, a závěr, že žalobce spáchal předmětný správní delikt, soud dospěl k závěru, že ani žalobní námitka týkající se prekluze tohoto správního deliktu není důvodná.

Jak uvádí ustanovení § 125l odst. 4 vodního zákona, odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže ve lhůtách uvedených v tomto ustanovení správní orgán nezahájí řízení o daném správním deliktu. Rozhodujícím okamžikem tedy je v tomto případě právní úprava

zahájení správního řízení. Z ust. § 46 odst. 1 správního řádu přitom vyplývá, že řízení z moci úřední, kterým je i řízení o správním deliktu, je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení účastníku řízení. Ze správního spisu soud zjistil, že oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno dne 25. 7. 2012; tímto dnem bylo zahájeno správní řízení o předmětném správním deliktu. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že v rozporu s povolením k nakládání s vodami odebral vzorek až dne 8. 9. 2011, přičemž byl povinen odebírat vzorky nejméně 1x za 3 měsíce, tedy nejpozději do dne 21. 7. 2011 (počítáno ode dne odběru předchozího vzorku), ke spáchání správního deliktu došlo dne 22. 7. 2011.

Ustanovení § 125l odst. 4 vodního zákona rozeznává lhůtu objektivní, která běží ode dne spáchání správního deliktu, a lhůtu subjektivní, která běží ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dověděl. Vzhledem k datu spáchání správního deliktu (22. 7. 2011) a datu zahájení správního řízení (23. 7. 2012) je zcela nepochybné, že objektivní lhůta, která činí tři roky, neuběhla. Z logiky věci pak vyplývá, že o spáchání správního deliktu se správní orgán dověděl dnem, kdy mu byly žalobcem předloženy výsledky odběrů vzorků, kdy z nich zjistil, že odběry nebyly provedeny v časovém intervalu stanoveném v povolení k nakládání s vodami, tedy nejdříve dnem 2. 5. 2012 (viz záznam o účasti č.j. 1205677.005/12/OAJ, který je založen ve správním spise). Z tohoto vyplývá, že i roční subjektivní lhůta byla zachována. Odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt tudíž nezanikla podle § 125l odst. 4 vodního zákona.

Důvodnou neshledal městský soud ani žalobní námitku týkající se odebraných vzorků odpadních vod z roku 2012, když tyto vzorky nemohly mít vliv na spáchání stíhaného správního deliktu. Žalovaný nepochybil, jestliže se jimi v rámci posouzení odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu nezabýval. Co se týče údajně nesprávného odběru vzorků, lze uvést, že odběry byly provedeny akreditovanou laboratoří a v souladu s právními předpisy.

V souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. soud může snížit trest, který byl správním orgánem uložen za správní delikt, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 20 000,- Kč, a to za správní delikt dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, za nějž bylo podle ust. § 125c odst. 4 vodního zákona možno žalobci uložit pokutu až do výše 5 000 000,- Kč. Žalobci tak byla uložena pokuta při samotné spodní hranici zákonného sankčního rozpětí (ve výši 0,4 % sankční sazby). Dále z napadeného rozhodnutí i ze správního spisu vyplývá, že žalobce se dopustil dvou správních deliktů, obou podle § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona. Na druhou stranu žalobce povinnosti mu uložené povolením k nakládání s vodami dodržoval v roce 2010 (a zřejmě i v roce 2012). S ohledem na tyto zjištěné skutečnosti městský soud dospěl k závěru, že pokuta uložená žalovaným, resp. správním orgánem prvního stupně, nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, a to ani s ohledem na namítaný nepoměr pokuty uložené původně a nově.

Ze shora uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce v řízení nebyl úspěšný, zatímco úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení nevznikly žádné procesní náklady.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu